

[Landbrugsministeren.]

end det har været Tanken efter Bestemmelserne. Men selv om det sker, vil en saadan Ordning alligevel være en betydelig og langt større Fordel for Landmændene i Krisetider, end hvis der ingenting sker, og som det ligger i Øjeblikket, sker der jo ikke noget med Hensyn til en Sikring over for de Pris- og Afsætningsvanskeligheder, som vi er kommet ud for.

Det ærede Medlem Hr. Kyed nævnte som et Bevis for Rigtigheden af sine Betæneligheder, at den i Bemærkningerne opførte Tabel er stillet forkert op, idet han mente, at man i Stedet for at begynde ved 1916—17 skulde begynde ved Aaret 1921—22. Det er naturligvis altid en Skønssag, hvor man skal begynde. Jeg mener ubetinget, at Gennemførelsen af et saadant Lovforslag maa ske ved Begyndelsen af en Opgangstid, og derfor er det ikke helt ved Siden af, naar man har foretaget disse Beregninger fra Begyndelsen af 1916—17; det er for øvrigt ogsaa gjort, fordi Landøkonomisk Driftsbureau først dengang begyndte sin Virksomhed; alene derfor kan man ikke begynde paa et tidligere Tidspunkt.

Hvis man følger det ærede Medlem Hr. Kyed og begynder med 1921—22, kommer man til det Resultat, at i de 12 Aar, der er gaaet siden da, vilde man kun have faaet 186 Mill. Kr. ind i de gode Aar, og ca. 318 Mill. Kr. skulde der saa efter Lovforslagets Bestemmelser være udbetalt i de onde Aar, og det vilde betyde, at Midlerne ikke strakte til. Men dermed kan man ikke sige, at Lovforslagets Gennemførelse dengang vilde have været uden Virkning, tværtimod; Landmændene vilde da i de daarlige Aar have faaet udbetalt et ikke helt ringe Beløb. Det ærede Medlem Hr. Kyed glemmer nemlig, at de opsamlede Beløb jo vil give Rente, hvorved man vilde have faaet et større Beløb at disponere over end de nævnte 186 Mill. Kr. Fonden vilde sikkert, selv om man var begyndt paa det af det ærede Medlem nævnte Tidspunkt, have naaet i de forløbne Kriseaar at betale op imod de to Trediedele af det, som foreslaas i Lovforslaget.

Dersom man nu, hvad der var mere naturligt, var begyndt efter 1921—22, da Tiderne begyndte at vende igen og der begyndte at blive en Smule Opgang, vilde Resultatet blive dette, at man i Stedet for 186 Mill. Kr. til Hjælp i de onde Tider vilde have haft 271 Mill. Kr. indbetalt plus Rente, og det vil sige, at man i Virkeligheden til Dækning af Udgiften paa ca.

318 Mill. Kr. vilde have haft omtrent det fornødne Beløb. Selv om man altsaa var begyndt i Aaret 1922—23, vilde en saadan Fonds Oprettelse have haft meget stor Betydning for Landbruget i de senere Aar.

Dersom man ser paa Virkningen af de sidste 4 Aars Landbrugskrise, dens Virkning for de Tusinder af Landmænd, som det betyder næsten Sammenbrud for, dens Virkning over for Erhvervslivet uden for Landbruget, som jo er ramt saa haardt paa Grund af Landbrugets ringe Købeevne, dens Virkning over for Arbejderne gennem den mægtige Arbejdsløshed, saa maa man erkende, at en Reform til Modvirkning af disse Forhold i Fremtiden er en af de største og vigtigste, ja, en af de nødvendige Reforme, man overhovedet kan beskæftige sig med i denne Tid. Det at betale i de gode Tider til Lettelse af de onde Tider er jo ogsaa noget, som Landmændene gør i næsten alle andre Tilfælde gennem Brandforsikring, gennem Haglskadeforsikring, gennem Sygekasser o. s. v.; kun over for det allernødvendigste, Sikring mod Pris- og Afsætningskriser, har man hidtil ingenting foretaget sig. Og derfor er det, som Landmændene interesserer sig mest for i denne Tid, netop, at man gaar ind i en Drøftelse af Spørgsmaal af denne Karakter for derefter at naa til Gennemførelse af Foranstaltninger, der kan hindre det, vi har oplevet i de sidste fire Aar.

Det ærede Medlem Hr. Hasle udtalte, at de Forrentningsprocenter, som man naaede til gennem Landøkonomisk Driftsbureaus Arbejde, var alt for teoretiske og ikke typiske nok. Det er nok muligt, at der kan anføres noget saadant heroverfor, og jeg skal for mit Vedkommende være villig til at overveje og undersøge, om der er Mulighed for at naa til en sikrere Bedømmelse af disse Forhold; men det staar for mig saaledes, at man har kun Valget mellem at gaa denne Vej, at gaa frem efter Landbrugets Forrentningsprocent, eller gaa frem efter Kapitelstakstsystemet. Og jeg maa erkende, at Kapitelstakstsystemet, som ellers er saa tiltalende, og som saa meget ellers taler til Fordel for, er i de allerseneste Aar blevet svækket meget betydeligt ved Gennemførelsen af Kontingenteringssystemet fra Udlandet og f. Eks. ogsaa ved, at vi er blevet nødt til at gaa til en Kornafgift som i Fjor. Det vil jo sige, at man har forrykket hele den Bedømmelse, man hidtil havde over for disse Forhold gennem Betaling efter Kapitelstakster. Jeg tror derfor ikke, der for Tiden er anden Vej at gaa, naar man vil indføre en saadan Krisefond, eller